

Cô Gái Đến Từ Hôm Qua

MƯA...

Mùa hè đến nhanh, nhưng những cơn mưa thì chậm lại. Chúng không kéo dài vài tiếng đồng hồ với cái âm thanh rả rích nữa, mà chỉ là những hạt mưa nhỏ, lất phất rơi. Tôi cảm giác được chúng đang chạm vào tóc và rơi trên mặt mình. Thật không nhẹ nhàng. Nhưng chính lúc này, tâm hồn tôi lại cảm thấy bình lặng, bình lặng như những cơn gió nhẹ đang thổi qua. Đôi khi gió khiến mặt hồ lay động, làm rung lên những hình ảnh phản chiếu dưới mặt nước. Nhưng tâm trí tôi vẫn không rời khỏi cảnh vật, vẫn bị một điều gì đó thu hút thật mạnh mẽ. Có lẽ đó là do cảm giác thoả mãn như chính tôi đang là một điểm nhấn cho bức tranh sinh động với khung cảnh quả là sông nước hữu tình. Hoặc có lẽ vì đây là mùa hè cuối cùng. Mùa hè cuối cùng của tôi với năm cuối cấp 3...

Thật tình, tôi còn nhớ năm tôi thi chuyển cấp lên lớp 10, tôi đã không dành nhiều thời gian để suy nghĩ về những cảm xúc như lúc này. Vì tôi biết, ngôi trường mới mà tôi thi vào, những gì liên quan đến cấp 2 đều sẽ không còn tồn tại. Ngoại trừ duy nhất là đứa bạn thân vẫn còn giữ liên lạc tới giờ. Còn những đứa bạn khác chắc cũng đã nhanh chóng quên mất tôi là ai rồi.

Dưới cơn mưa nhẹ, tôi để mặc cho những ý nghĩ của mình rơi tự do, lơ lửng như những hạt mưa đang trút xuống.

“Hạ Vy!”

Tôi quay đầu nhìn lại, một phần vì phản xạ, một phần cũng vì tôi biết Duy đang gọi mình. Bất chợt...tia sáng loé lên từ chiếc máy

ảnh trên tay Duy...vụt qua mặt...tôi phải đơ mắt 5 giây...

“ Okie! Không ngờ cách này cũng có hiệu quả đấy chứ!”

Tôi cùng Duy đến công viên, anh muốn tìm kiếm những góc ảnh mới để chụp. Nhưng thật không ngờ, sau mấy vòng quanh quẩn Duy lại hướng ống kính về phía tôi. Nhìn nét mặt Duy hài lòng lắm, cứ như vừa vớt được vàng ấy. Tôi thì không hiểu, một đứa lúc nào cũng tẻ nhạt và chậm chạp như tôi thì lý nào lại đặc biệt trước ống kính của Duy? Tôi đã định hỏi...nhưng rồi lại thôi. Chỉ đứng nhìn sự thoả mãn của Duy...và mỉm cười.

SUNSET VÀ THỨ NĂM HÀNG TUẦN.

Nói về lần đầu tiên tôi gặp Duy. Lúc đó tôi đang sinh hoạt hè ở địa phương và đã tham gia một khoá học nhiếp ảnh. Không ai khác chính Duy là người đứng lớp hướng dẫn. Điều làm tôi ấn tượng về anh nhất chính là mái tóc, chúng xoăn tít lại và che khuất một góc gương mặt khiến tôi có cảm giác con người này là một người rất tự cao. Nhưng đối với tất cả các học viên, Duy đều có thái độ hòa đồng và cũng vui tính nữa. Có đôi lần trong câu nói của anh xuất hiện sự triết lý và sâu sắc, còn tôi thì luôn chăm chú lắng nghe. Phải khẳng định một điều Duy là người lúc nào cũng nổi bật và luôn thu hút, không chỉ là về ngoại mà còn qua lời nói.

Tôi nghỉ ngang khi khóa học chưa kết thúc vì lịch học thêm đã quá nhiều. Mất đi một thời gian tôi gặp lại Duy, thật bất ngờ khi anh đứng chờ tôi trước cổng trường. Mái tóc Duy vẫn thế, lúc nào cũng rực lên giữa đám đông và tôi dễ dàng nhận ra anh. Duy nói anh muốn tìm cảm hứng mới cho những bức ảnh của mình. Và quyết định tìm đến tôi vì với anh tôi là một người lạ.

Sự gặp gỡ giữa hai chúng tôi là một điều không xác định, không thường xuyên đều đặn. Sau mỗi lần gặp Duy thì anh gần như mất tích. Bẵng đi một thời gian lại đột ngột xuất hiện. Nếu tôi muốn nói chuyện với anh thì phải đợi đến tối, vì tối nào nick yahoo của anh cũng sáng. Có lần tôi nói Duy giống như một cơn gió, chợt đến rồi lại đi lúc nào không ai biết. Khi đó Duy đã cốc vào đầu tôi 1 cái rõ đau và cười bảo: “Vậy thì em không được làm con đường đâu

đây!”. Tôi đã hỏi tại sao nhưng Duy lại một mực không chịu nói. Và sau đó tôi cũng không nhắc đến.

Hôm nay, lại một ngày mưa của mùa hè. Duy nói muốn dẫn tôi đến một nơi rất thú vị. Tôi cũng vừa hoàn thành xong kì thi tốt nghiệp nên có thể tự cho bản thân được nghỉ ngơi.

Thứ năm, nhất định phải là thứ năm, tôi và Duy mới có thể đến được nơi mà anh đã nói. Lúc đầu, tôi còn khá tò mò, nhưng khi đến Sunset thì sự tò mò của tôi lại không được lấp đầy. Sunset, đơn giản chỉ là một quán coffe mang hơi hướng cổ điển. Từ cách sắp xếp, trang trí màu sắc đều là một gam màu nóng đúng như tên gọi của quán. Không gian không được rộng rãi, nhưng cũng chính điều này tạo nên một cảm giác ấm áp dịu dàng. Có thể nói nơi này quả là thích hợp với những ngày mưa.

“Nhà văn tương lai, có thể cho nhận xét không? Về nơi này.”

“Ấm áp và cổ điển”

Tôi ngồi xuống chiếc gối nệm, mỉm cười nhìn xung quanh

“Chưa đủ. Cái em thấy sẽ còn nhiều hơn thế.”

“Vậy nói cho em biết. Tại sao nhất định phải đưa em đến đây vào ngày thứ năm của tuần?”

“Chờ một lát đã.”

Từ trong ba lô, Duy lấy ra một tấm ảnh để lên bàn. Hình như là ảnh được chụp vào hôm chúng tôi đến công viên. Anh lấy ra một tấm trong số ấy, đưa ra trước mặt tôi. Lúc này, tôi thật sự ngạc nhiên, tấm ảnh lần trước Duy cố tình chụp tôi khi quay đầu lại nhìn anh. Có nét gì đó lạ, khiến tôi không khỏi chăm chú nhìn. Không phải xinh đẹp gì, nhưng lại ẩn chứa điều gì rất thu hút. Đến tôi cũng không hiểu được tại sao mình lại có thể làm được như vậy.

“Gọi là Cô gái đến từ hôm qua, được không?”

Tôi nhìn Duy ngạc nhiên.

“Cô gái đến từ hôm qua?”

“Ừ.”

Đang nói đến đây, thì hương vị của coffe đã xông đến mũi. Có lẽ đó là loại Capuchino. Cuối xuống thì tách coffe đã được đặt trên

bàn từ lúc nào. Có những hai tách, nhưng coffe không phải là loại trước giờ tôi hay uống. Lại một lần nữa, tôi nhìn Duy bằng ánh mắt lạ lẫm, không biết ông này đang tính toán gì đây???

“Coffe là đúng rồi. Bên ngoài thì mưa, không khí bên trong thì nhẹ nhàng, lại thêm một bài hát hay thì chỉ có uống coffe mới có thể cảm nhận hết cái thú vị của nó chứ.”

“Anh muốn tập cho em là người lớn hả?” – Tôi bật cười.

“Em có còn nhỏ nữa đâu mà phải tập. Nhiều khi như vậy lại là một ưu thế. Không phải em già hơn người ta, mà chỉ học cách cảm nhận sâu sắc hơn. Em chuyên văn mà, lời quá còn gì.”

Duy nói rồi lại tiếp tục nhấp một ngụm coffe, tôi cũng làm theo như thế. Một cách thật chậm rãi như để thời gian được lắng đọng. Ca khúc vang lên bên tai, với những ca từ vừa nghe qua đã khiến tôi phải suy nghĩ... “Cô gái đến từ hôm qua”...thì ra đó là tên một bài hát...và tôi vẫn đang lắng nghe. Duy nói, chỉ có thứ năm hàng tuần Sunset mới phát bài hát này và chỉ đúng duy nhất một lần.

CÂU CHUYỆN CỦA TÔI

Sunset khá là yên tĩnh, mặc dù quán không vắng khách nhưng có vẻ những vị khách đến đây đều lớn hơn lứa tuổi của tôi. Họ cũng giống như Duy yên lặng và lắng nghe. Khi bản nhạc kết thúc, Duy nở nụ cười nhìn tôi:

“Em cũng giống như bài hát này, giai điệu bình thường, nhưng ca từ lại rất đặc biệt. Nên đừng nghĩ mình tẻ nhạt nữa, biết chưa?”

Bàn tay Duy gõ nhẹ lên đầu, với tôi như một lời nhắc nhở. Tôi mỉm cười đáp lại. Nhưng vẫn còn một thắc mắc, tôi hỏi:

“Sao chỉ phát bài ấy vào mỗi thứ năm nhỉ?”

“Là vì thứ năm hàng tuần, cậu cháu trai của bà chủ ở đây lại đến. Vì cậu ta thích bài hát này nên mỗi khi đến là mở. Nghe xong rồi lại đi.”

“Anh rành quá hen!”

“Trời, giao tiếp là tài của ta mà. Nếu không sao quen biết được Hạ Vy. Anh mà không đến bắt chuyện, thì còn lâu em mới chịu mở miệng nhá. Thật không hiểu tại sao em lại tự ti đến thế?”

“Ừ, đừng nói như kiểu anh hiểu em lắm vậy.”

“Chứ sao!”

Tôi lại bật cười nhìn Duy. Lúc này, tôi cảm thấy tâm trạng mình đặc biệt tốt. Nhưng có một chuyện khiến tôi phải bàng hoàng, nói đúng hơn đây là một sự trùng hợp không thể ngờ được. Những tấm hình của Duy để trên bàn, tôi nhận ra trong số đó một khuôn mặt quen thuộc. Khuôn mặt ấy không biết đã xa vời trong trí nhớ của tôi bao lâu rồi? Tôi cầm vội lên, đưa cho Duy xem.

“Tấm hình này anh chụp khi nào? Ở đâu vậy?”

“Sao? Gì mà hấp tấp thế? Người quen à?”

“Thì anh cứ trả lời đi đã.”

“Vậy là đoán đúng rồi? Ai vậy?”

“Ừ. Trả lời em trước đi!”

Ngập ngừng mãi một hồi, Duy cũng chịu khai ra.

“Ngay cái hôm đi cùng em ở công viên đó. Em không nhận ra cái hồ trong ảnh sao?”

Tôi lặng yên không nói, nhìn tấm hình lại một lần nữa. Cố gắng nhớ thật rõ ràng mọi thứ tại công viên ngày hôm ấy. Phải là đang trên đũa tời không? Ngay cả khi đứng cùng một nơi, gần nhau như thế, chỉ cách có vài bước chân. Vậy mà tôi vẫn không nhìn thấy cậu.

“Là một kỉ niệm,...phải không?”

Tiếng nói của Duy làm tôi thức tỉnh. Tự hỏi, tại sao Duy lại nhìn thấu được tôi đến vậy? Kể cả việc che giấu cảm xúc mà tôi cũng không thành công trước mặt anh, tặc tử. Nhưng lúc này, tôi thật không biết phải trả lời anh thế nào.

“Người ta gọi nó là kỉ niệm, vì nó chỉ tồn tại trong quá khứ. Thế còn em là quá khứ hay hiện tại.?”

“Hình như...không phải là hiện tại.”

Tôi mím môi, hướng ánh mắt về khung cửa sổ, nơi những hạt mưa vẫn còn đang trút xuống. Kỉ niệm đó với tôi như một giấc mơ, chính vì nó đẹp và quá mong manh nên tôi có cảm tưởng như thế. Người con trai ấy, người đã xuất hiện trong bức ảnh của Duy, đó là Khôi. Cậu ngồi ở thềm ghé đá xung quanh bờ hồ, tay chống vào vòng thanh sắt và mắt đang nhìn về nơi màu xanh của mặt nước. Phải nói Duy đã biết chọn góc ảnh thật đẹp. Vẫn là gương mặt suy tư ấy, vẫn là hướng nhìn xa xăm ấy, bất tận.

Cả ba chúng tôi cùng học chung một trường cấp 2. Cả ba ở đây là

bao gồm có tôi, Khôi và Thi. Thi với tôi học chung từ năm lớp 6, chúng tôi có một tình bạn, rất thân, rất thân mà không ai có thể phá hoại. Và tất nhiên đến giờ vẫn thế.(Ôi! tình bạn thật là thiên liêng quá!). Còn Khôi, mãi đến năm lớp 8 thì chúng tôi mới quen biết nhau và cậu ta thì rất ư là quan tâm mọi điều đến nhỏ bạn thân của tôi. Ngẫm nghĩ lại, đời nào tôi dám bắt chuyện với người lạ đâu, nhất là khi không biết họ có nhã ý kết bạn với mình hay không. Mặc dù biết Khôi là bạn đặc biệt của Thi, đáng lẽ tôi phải cởi mở và nói chuyện nhiều hơn. Nhưng tôi vẫn giữ một thái độ im lặng, e dè. Còn nhớ lần đầu tiên Khôi bắt chuyện với tôi, chúng tôi cùng ngồi dưới sân trường, tôi thì chỉ biết nhìn cậu và Thi nói chuyện đùa giỡn. Lúc đó, bỗng dưng Khôi nhìn sang chỗ tôi vui vẻ cười: “Bạn này sao im lặng quá vậy?”. Tôi chỉ trả lời câu hỏi bằng một nụ cười đáp lại. Có thể hình dung bản tính của tôi bằng hai chữ chờ đợi. Tôi biết, đó là khuyết điểm của mình. Lúc nào cũng chờ cơ hội tìm đến, lúc nào cũng chờ người khác mở lời trước. Thật tệ là cái bản tính e dè đó, cho đến giờ vẫn không thay đổi. Mỗi ngày sau đó, tôi và Khôi nói chuyện nhiều hơn. Thi và tôi lúc nào cũng đi cùng nhau, nên cả ba trở nên thân thiết. Có lẽ cũng vì thế mà với tôi, Khôi không còn xa lạ như trước. Càng ngày tôi càng nhận ra, sự khác biệt giữa Khôi và những tên con trai cùng lứa. Tuy rằng Khôi vui tính, đôi lúc nghịch ngợm như trẻ con. Nhưng cậu ấy lại rất nghiêm túc trong cách quan tâm đến người khác. Khôi quan tâm đến Thi theo cách nhẹ nhàng của cậu ấy, không phải quát lớn cho mọi người biết rằng đây là bạn gái của mình. Mà là qua những lời nhắc nhở, những nụ cười động viên và lời xin lỗi dù rằng có những lúc chưa chắc đó là lỗi của cậu. Như thế thôi cũng đủ biết Thi quan trọng với Khôi thế nào. Có đôi lần, tôi bắt gặp Khôi đứng lặng người, đưa ánh mắt hướng về nơi nào đó rất xa xôi. Rồi không biết từ lúc nào tôi suy nghĩ về Khôi rất nhiều, nhiều hơn những gì tôi nghĩ. Tôi không dám khẳng định là mình thích Khôi, như thế thật là một điều tệ hại. Tôi chỉ cho nó dừng lại ở mức hơn một người bạn bình thường. Nhưng sẽ không bao giờ là thích.

Cứ nghĩ rằng mọi thứ sẽ vẫn tốt đẹp như thế, nhưng...có lẽ không đơn giản như tôi nghĩ. Giữa chúng tôi bắt đầu có những rắc rối, mà điều không thể tha thứ chính là Thi đã vì tôi mà mắng Khôi một

trận té tát. Vì tôi trong một lúc không suy nghĩ, đã nói ra những lời xúc phạm đến người bạn của mình. Làm cho Thi hiểu lầm Khôi. Nhưng thật ra Khôi không hề nói xấu tôi như những gì tôi đã nghe thấy. Chỉ trong một phút bốc đồng, tôi đã đánh mất tình bạn của Khôi mãi mãi. Tôi biết mình sai, nhưng khi đó tôi còn giận Khôi hơn, vì cậu đã không cho tôi một cơ hội nói ra lời xin lỗi và giải thích. Cậu ấy đã quát vào mặt tôi với sự căm ghét và ánh mắt giận dữ.

Một khoảng thời gian sau Khôi và Thi chia tay, không một lý do, hoặc có lẽ lý do đó tôi không hề biết. Tôi không thể nào ngờ được, tất cả nằm ngoài sự tưởng tượng. Chuyện Thi và Khôi chia tay chắc chắn không liên quan gì đến tôi, Thi đã một mực khẳng định như thế. Nhưng trong tôi luôn có một cảm giác có lỗi. Thi không lên tiếng, tôi hiểu nó buồn lắm. Nhưng nó vẫn im lặng, lúc nào cũng mở miệng ra là nói với tôi mọi thứ đều ổn. Thực ra không hề ổn như nó đã nói, tôi biết nó đã khóc. Nó cũng như tôi, không thể nào ngờ được mọi chuyện lại ra thế này. Không hiểu vì sao Khôi lại thay đổi? Sự thay đổi của cậu ấy lạnh lùng đến nỗi đi lướt qua tôi và Thi mà không tỏ ra ngập ngừng, tưởng chừng như chúng tôi chưa bao giờ quen biết. Mỗi lần như thế tôi lại cảm thấy cái gì đó như đang nhói lên...và cuối cùng là im lặng. Cứ như vậy, tôi để câu chuyện kết thúc trong sự tiếc nuối. Tiếc cho hai người bạn của tôi...tiếc cho tình bạn giữa tôi và cậu...

CÔ GÁI ĐẾN TỪ HÔM QUA.

Sau một tuần nghỉ ngơi, tôi bắt đầu lao vào những ngày ôn thi đại học. Không còn sự liên lạc với Duy nữa, từ hôm ở Sunset về anh lại biệt tăm đâu mất. Chiều nay, tôi ngồi trong phòng với mớ bài tập toán, anh. Bên ngoài trời lại mưa, những hạt mưa trút xuống dai dẳng làm tâm trạng tôi cũng đi xuống nặng nề. Giải xong một nửa bài tập, tôi gác lại sang một bên, ngồi ngẩn ngơ. Email vừa báo có một thư mới, là của Thi. Nó đã đi du học gần một năm nay rồi. Chúng tôi vẫn giữ liên lạc qua mail thường xuyên, nhưng dạo này bạn ôn luyện quá nên tôi chẳng còn đâu óc đâu mà viết thư cho nó nữa. Cả bức thư, nó kể về việc học và sự mới mẻ của cuộc sống mới. Đôi lúc nó lại thấy nhớ nhà, nhớ tôi, và nhớ trường học. Cuối

thư, vẫn là không quên nhắc nhở tôi phải luôn vui vẻ, phải cố gắng thay đổi nhiều hơn. Không được tự ti và để bản thân mờ nhạt nữa.

Nghĩ đến Thi, tôi lại muốn đến một nơi. Có lẽ ở đó tôi sẽ tìm được sự bình yên trong chính tâm hồn tôi. Ngoài trời, mưa vẫn còn rơi những hạt lất phất. Tôi đứng nép bên mái ngói ở công viên nhìn ra mặt hồ. Không khí thật dịu mát, tất cả như được gột rửa hoàn toàn mới.

“ Bình yên nhỉ?”

“ Duy...anh làm gì ở đây vậy?”

“ Thế còn em? Có phải...cũng như anh, đang đi dạo?”

“ ...”

“ Đi một vòng quanh hồ ha!”

Duy đề nghị. Ừ thì đi, dù sao tôi cũng có ý định như thế. Mỗi lần gặp Duy, là một điều kì lạ mang đến, cách cư xử và nói chuyện của anh khiến tôi luôn mơ hồ. Chúng tôi bước chậm rãi theo lối mòn xung quanh hồ nước, Duy im lặng, tôi cũng không nói gì, nhưng một lúc sau anh lên tiếng trước:

“ Em không được làm con đường. Nhớ câu nói này không?”

“ Anh còn chưa trả lời em là tại sao lại nói như thế .”

Tôi nhìn Duy khó hiểu.

“ Con đường thì chỉ biết chờ đợi. Chờ gió đi qua, chờ lá trên cây rụng, và chờ mưa trên trời rơi xuống.”

“ Em có tệ đến nỗi để anh phải dùng văn chương như thế không?”

– Tôi thất vọng.

“ Tuy em hiểu thôi. Nhưng dù sao anh vẫn thấy trong những người anh đã gặp, em lại là một cô gái đặc biệt.”

Duy dừng lại, quay sang nhìn tôi mỉm cười.

“ Em là điển hình của một câu nói, “ Trong những điều nhàm chán nhất chắc chắn sẽ có một điều kỳ diệu xảy ra.”

Tôi ngạc nhiên trước thái độ và lời nói của Duy. Đúng là hôm nay anh ăn nói kì lạ thật.

“ Câu này của Mr. Duy à?” - Tôi bật cười.

“ Thì đã sao. Tặng em này, nhớ anh thì lấy ra mà ngắm.” – Duy nói một cách tự mẫn rồi đưa ra trước mặt tôi một bức ảnh.

“ Hình của em mà.”

“ Nhưng mà anh chụp.” – Duy gõ nhẹ lên đầu tôi.- “ Miễn phí mà

còn nói này nói nọ.”

Bất nhiên tôi nhìn lại mặt sau thì lại phát hiện có chữ được ghi ở đây. Đó là lời của một bài hát được ghi dan dờ:

Và rồi ta hứa sẽ quay trở lại

Vào một ngày mai như hai người bạn

Một ngày đã quên tất cả lại nhớ về nhau

Cùng năm tháng còn ấu thơ

Và ngày hôm nay anh như đứa trẻ

Của ngày hôm qua xa xôi tìm về

Lời thề tựa như ánh lửa sưởi ấm lòng anh

Như chính em, cô gái đến từ hôm qua...

“Sao lại có chữ thế? Anh ghi à?”

Tôi nhìn Duy. Nhưng Duy cũng lắc đầu tỏ ra bất ngờ. Nếu không phải là Duy thì ai chứ?

“ Có lẽ là cậu ta chẳng?” – Duy ngập ngừng trả lời.

“ Ai vậy?”

“ Người đã xuất hiện trong bức ảnh của anh, cứ vào ngày thứ năm là cậu ấy lại mở bài hát đó. Cậu ta bảo em rất giống một người bạn đã lâu không gặp... Đường như trái đất này nhỏ hơn chúng ta tưởng, phải không?”

" Có lẽ em cũng đang nghĩ giống anh..."

Tôi khẽ mỉm cười, giống như thêm một nụ cười mừng rỡ. Ngồi xuống ghế đá, tôi mở to mắt nhìn lên bầu trời trong xanh, sau cơn mưa mọi thứ trở nên tươi mới. Là Khôi, thật là Khôi sao? Thật không thể tin được, cậu ấy vẫn còn là bạn của tôi và Thi phải không? Tôi nhìn lại từng chữ, từng nét chữ Khôi ghi vào bức ảnh. Không biết ý nghĩ của Khôi khi ghi những dòng này có giống như tôi đang nghĩ không? Một ngày nào đó...một ngày mà khi tất cả chúng tôi thật sự đủ can đảm để cùng nhau ngồi xuống và nhìn lại. Và khi đó chúng tôi đều có thể nhẹ nhõm mỉm cười với những hình ảnh của ngày hôm qua. Ngày hôm qua của chúng tôi, những cô bé cậu bé ngây ngô, thơ dại. Cả tôi, cả Thi và...Khôi nữa...

Hai tháng sau, tôi nhận được tin đỗ đại học, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm sau những năm tháng áo trắng. Ngày chúc mừng tôi cũng là ngày Duy tuyên bố, anh sẽ đi. Không như những lần

trước anh mắt tích đột ngột, lần này là một lời nói thông báo hân hoi . Duy sẽ đi làm về nhiếp ảnh ở một nào đó không thuộc Việt Nam . Thì ra lần trước Duy tặng bức ảnh cho tôi là có lý do.

“ Yên tâm nhé! Sẽ về sớm thôi.” Duy nói với giọng trẻ con, lần đầu tiên tôi nghe anh nói kiểu như thế. Chúng tôi ngồi ở Sunset, tôi nói cho Duy nghe về những điều mình muốn làm, những ước mơ của tôi. Và hứa chắc rằng ngày anh quay lại bảo đảm sẽ có những thay đổi bất ngờ về tôi. Nhưng lời tôi muốn nói với Duy nhất chính là lời “cảm ơn”. Trong cuộc sống này có những cuộc gặp gỡ đơn giản chỉ là đi ngang qua nhau, nhưng có những cuộc gặp gỡ biết đâu sẽ mang đến cho ta điều kì diệu. Con gió của Duy đã cho tôi hiểu rằng cuộc sống này sẽ thật chẳng ý nghĩa nếu bản thân cứ luôn nghĩ mình tẻ nhạt. Và cho đến lúc này, tôi đã thật sự tin một điều rằng không có gì là không thể xảy ra.

Trên đường trở về, bước dọc theo con đường nhộn nhịp và đông đúc của Sài Gòn, không biết từ lúc nào tôi đã hát những ca từ của bài hát đó:

*Dòng thời gian trôi như ánh sao băng
Trong khoảnh khắc của chúng ta
Nhiều năm xa hạnh phúc anh muốn bên em
Cuộc đời này dấu ấn nỗi nhớ quá dài
Và cũng đã đủ lớn để mong bé lại
Như ngày hôm qua...*

Violet